

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (a)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2985

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

VIJFDE JAARGANG No. 6
APRIL No. 2

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkløsheden en telkens dipen - ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbegering als prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in dezen strijd op het behoor en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijke vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

In het vorige nummer van "Bevrijding" schreef M.L. een artikel over de rol van de CNT in de Spaansche revolutie, waarin hij dan een lans breekt voor de strijdmethode van de verouderde, op vakverenigingsstrategie gepronoveste arbeidersbeweging. Wel is waar schijnt M.L. sterke troeven in handen te hebben, omdat de CNT inderdaad uit militante arbeiders bestaat, die het de regerende bourgeoisie lastig genoeg kunnen maken en het werkelijk ook doen. Wie het proletarisch bewustzijn echter wil versterken, moet niet aan de oppervlakkige schijn blijven kleven, maar dieper graven, om te zien, hoe de vraagstukken, die hier in het brandpunt van de strijd om de klassebeweging staan, ook in Spanje hun uitdrukking vinden. De kwestie waar het om draait is dan altijd weer de verhouding van de daadwerkelijk optredende massa tot de leiding. Naar onze meening bepalen de machtsverhoudingen, dat alleen de zelfbewegende massa's het communisme kunnen brengen en opbouwen; de vakbeweging neemt de leiding uit de handen der strijdende massa, om zelf over de gang van zaken te beslissen. Daarbij MOET de tegenstelling tusschen leiders en massa ontstaan; de leiders kapselen zich van de strijdende massa af en worden tot een zelfstandig handelnd organisme, juist zooals het beantendom in de moderne staat.

Het is deze tegenstelling van de eigenmachtige leiding en de handelende massa, die we ook in de anarchosyndicalistische vakbeweging terugvinden, omdat het haar wezerlijke opvatting van de strijdmethode der arbeiders is. Maar juist zooals overal elders leidt het telkens opnieuw tot verwarring in de rijen der strijders en gaat de beweging meestal in een chaotische nederlaag onder.

We moeten hierbij in het oog houden, dat het heelemaal niet gaat om de "geest" in de synd. vakbeweging, of om het federatieve karakter. Dat heeft er heel weinig mee te maken, omdat de kwestie alleen is, of de strijdende massa's beslissen, of dat de vakverenigingen, die altijd maar een gering deel van de strijdenden omvatten kan, dit voor hen doet.

Voor we de splijtende werking van de vakverenigingstaktiek verder illustreeren moeten we eerst op een noodlottig verschijnsel binnen de CNT wijzen, dat zijn bewonderers maar niet willen zien. En dat is dan dat de CNT heel sterk met burgerlijke tendenzen doortrokken is, doordat de CNT ten tijde van de feodaal-monarchistische dictatuur naast en met de opkomende revolutionaire Spaansche bourgeoisie streed. In deze tijd waren ze tot op zekere hoogte bondgenooten, waardoor de CNT zich niet

2.
soberp tegenover deze bourgeoisie afscheidde en haar herhaaldelijk na de oprichting der burgerlijke republiek steunde. (We hebben geen ruimte, de betreffende feiten hier nu nog eens te brengen). Dit verschijnsel kan zich in onze Noordelijke landen niet herhalen, omdat de anarcho-syndicalistische beweging geen bondgenootschappen met de bourgeoisie heeft te sluiten. Het is dus specifiek Spaansch en... zeer begrijpelijk... alleen moet men het niet voor revolutionair of voor anarcho-syndicalistisch uitgeven.

Ter illustratie herinneren wij aan de beweging van de Catalaanse bourgeoisie, en een "zelfstandig Catalonië te krijgen, een "nationale" politiek, die door de CNT werd gesteund. De CNT ziet het VERSCHIL IN KLASSEBETREFFINGEN NOG NIET en daarom zegt Pedro Foix (medewerker van de Solidaridad Obrera, het dagblad van de CNT) in "Der Syndikalist" van 13.6.31:

"Deze mannen van het Catalonië (de afscheidingsbeweging van de bourgeoisie, belichaamd in de PARLEMENTAIRE PARTIJ "Esq. Cat." -GIC) ... zijn meer revolutionaire intellectuelen dan bourgeois; zoo had de burgemeester van Barcelona eenige neiging tot het anarchisme en was hij een beproefde revolutionair geweest."

De Syndicalist van 29 Aug. '31 spreekt daarom ook van AMICALE NEUTRALITEIT tegenover deze parlementaire partij van de bourgeoisie. Maar in werkelijkheid was het heel wat meer, n.l. de directe steun tegen de arbeidende massa's, zooals de feiten leerden. Want begin September was er groote gisting onder de arbeiders wegens gevangenhouding van revolutionairen en de beestachtige houding van de gouverneur. De CNT besloot daarom onder drang der massa's op 3 September, zegge 3 September, tot een algemeene staking, waarbij alles inderdaad terstond plat lag. Maar de CNT had het niet zoo ernstig bedoeld, omdat ze met de "revolutionaire" Catalaanse bourgeoisie en een naar het anarchisme neigende burgemeester verbonden was. Deze bourgeoispartij kwam n.l. in het parlement voor de vrijheid van drukpers op en zoo leidde dit ongeschreven bondgenootschap tot een plotselinge opheffing der staking op 4 September... Deze opheffing door de CNT leiding werd per radio bekend gemaakt, maar de arbeiders geloofden het niet en zagen er een list van de bourgeoisie in. En aangezien de SOL. Ob. voor de duur van de staking verboden was, konden de arbeiders zich ook niet in de CNT krant van de waarheid overtuigen. De redactie zond toen een delegatie naar de gouverneur met het verzoek de "Sol." weer toe te laten. Ze voerde o.a. aan, "Dat de hervatting van het werk slechts plaats zou hebben, als de arbeiders in hun officieele organen de bevestiging van de door de radio bekendgemaakte beslissing zouden lezen". De volgende morgen verscheen de "Sol." om het accord van de plaatselijke federatie en het Districtscomitee over het beëindigen van de beweging te publiceren.

Hiermee was de strijd vermoord. Want al zetten talrijke arbeiders hem voort, de beslissing van zulk een invloedrijke organisatie weegt zwaar en in dit geval brak het het strijdfrent der arbeiders. Want niet de

3.
arbeiders beslisten over de gang van hun strijd, maar de leiders van de CNT. De CNT was de breker van het klassefront, zooals iedere vakbeweging dat MOET zijn, krachtens haar opvattingen van de verhouding van massa tot leiding. Toch werd de strijd nog met zooveel kracht doorgezet, dat de CNT-leiding het noodzakelijk achtte, een manifest uit te vaardigen (het manifest der 39), om alle extremisme nogmaals krachtig te bestrijden.

De vakvereenigingspolitivi stellen deze gedragslijn voor als een soort hogere wijsheid, die op zijn tijd weet te remmen. Heel aardig want daar kunnen ze bij iedere doorbreking van het strijdfrent mee uit. De CNT-leiding "remt", zoo ook in de wat vroeger plaatsvindende klassebotsingen in Sevilla (20-24 Juli '31). Maar waarom remmen als 95% der arbeiders aan het strijdfrent deelnemen? Waarom de bourgeoisie tijd laten om de burgerlijke republiek te consolideeren en te versterken? Het antwoord op dit waarom vinden we in de omstandigheid, dat de anarcho-syndicalistische vakbeweging geen notie heeft van de doorvoering van de sociale revolutie, want ze constateert telkens weer, dat ze organisatorisch nog niet klaar is, om de productie over te nemen. Daarom oet ze remmen en gaat aan de taak van de "constructieve sociale revolutie"

Het ontbreken van een klare opvatting omtrent de doorvoering van de sociale revolutie bij de Spaansche arbeiders wreekt zich in het feit dat de arbeiders de macht, die ze in hun massabeweging telkens veroveren, niet weten te gebruiken; een feit, dat we in de geschiedenis trouwens herhaaldelijk ontmoeten. De doorvoering kam alleen daarin liggen, dat de massabewegingen zich allereerst daarop richten, alle macht van de bourgeoisie te vernietigen, om zelf alle maatschappelijke functies door haar Raden te vervullen. Deze zelfbewegende massa is door haar Raden wel georganiseerd, maar vormt geen feitelijke "organisatie" met statuten en diplomaboekjes, omdat de maatschappelijke functie of de klassenstrijd de massa's bindt. De sociale revolutie heeft dan tot taak, algemeene regels voor het bedrijfsleven te geven, waarnaar ALLE werkers hun bedrijf bij het communistisch bedrijfsleven inschakelen. Enkele bedrijven "communistic" te doen werken is ongehoorde onzin, omdat het pas communisme wordt als alle werkzaamheden als organisch deel van het Geheel fungeren. Van communisme kan pas sprake zijn als het heele economische leven in al zijn geleidingen door gelijke productieregels verbonden is. Daarom kan geen enkele organisatie het communisme doorvoeren, maar is het de uitsluitende werkzaamheid der miljoenen-massa's.

Het anarcho-syndicalisme ziet niets van dit probleem en meent, dat haar organisatie, de CNT, geroepen is, de productie over te nemen. Nu is ze daarvoor nog lang niet klaar en ze gaat dus "remmen", als ze de beweging organisatorisch niet voldoende beheerscht, of als de klassenstrijd zoo sterk toespitst, dat haar organisatie bedreigd wordt. (Barcelona). De groei en de bouw van haar organisatie is de maatstaf, waarmede ze de "rijpheid" voor de proletarische revolutie meet. En daarom moet zij ook de gang van de strijd bepalen en niet de strijdende massa. M.L. drukt dat

4.
zoo uit, "dat de morele, politiek, en economische voorbereiding eener constructieve sociale revolutie slechts mogelijk is binnen het raam der CNT. "Men moet de organisatie klaar maken om de boel over te nemen en men noemt dit dan "constructieve sociale revolutie".

Ja, ja, "de organisatie der revolutie", slechts mogelijk binnen het raam der CNT. Een kinderlijke naïviteit, die op zijn tijd de bourgeoisie uit de modder helpt, zoals in Juni '31 in Barcelona. Om die tijd was er op de werven en de andere bedrijven staking na staking, die het economisch leven ontwrichtte, tot groote ergernis van de bourgeoisie. Maar deze was alimmer dan de arbeiders en ze bood hen daarom aan, de bedrijven "in eigen beheer" te nemen, waarmee tenminste het economisch leven kon doorgaan en de kapitalistische klasse haar republiek verder kon consolideeren. De CNT noemt dit ook al de "constructieve revolutie". Pedro Foix schreef daarom trent (Der Syndakalist, 15.6.31):

Als een poging tot constructieve revolutie heeft de CNT een middel om zich te ontwikkelen, door de werken en de monarchistische bourgeoisie gesloten bedrijven te bezetten en het AANBOD van de GENERALIDAD (het gemeentebestuur -GIC) betreffende het vestigen van de vrijhaven van Barcelona te accepteren. Dus het uur der verwerkelijking der CNT is gekomen. Van nu af kan zij onder afwijzing van elke reformistische politiek en onder voortzetting van haar rev. constructieve taak in de zin van de directe actie vervullen".

Wij meene dat de arbeiders op dergelijke bourgeois-slimmigheidsjes niet moeten invliegen. Ze zouden deze bedrijven alleen kunnen gebruiken als strijdmiddelpunt, om de heele Generalidad uiteen te jagen en het strijdfrent van de verovering van alle macht tot Madrid uit te bouwen. Verder heeft dit eigen beheer geen zin, dan alleen de zin van volksverdomming.

WAT EEN ARBEIDER IN RUSLAND BELEEFDE.

Dit is het verslag van een Berlijnsch Kameraad van de G. p. F., die 15 maanden als geschoold arbeider in de Russische metaalindustrie heeft gewerkt.

Tengevolge van de economische verhoudingen in het jaar 1933 en door de berichtgeving in de linkse pers, nam ik het besluit actief aan de opbouw in de Sovjet Unie mee te gaan helpen. Nadat alle instanties gepasseerd waren, kreeg ik op een dag een oproep van de handelsvertegenwoordiging van de S. U., om me daar aan te melden. Hier werd mijn contract dat mijn vrouw drie maanden lang 100 Mark per maand en mijn kind 20 Mrk per maand verzekerde, in zoo verre veranderd, dat mijn gezin maar twee maanden Leikens 100 Mark zou krijgen. Na overleg met mijn vrouw besloten we, deze voorwaarde aan te nemen.

Dus, in December 1933 ging de reis - bij elkaar ongeveer 20 man - naar de Sovjet Unie. We passeerden de Duitse grens, Litauen, Letland, en eindelijk kwam het land, waar we zoo lang naar hadden hitgekoken. Het station Brigossowp was het grensstation en hier zagen we de eerste roode soldaten. We begroeten hen met een krachtig "rood front" ik had daar het gevoel, alsof dat allemaal comedie was. En tot mijn bevrediging werd

5.
dit vermoeden heel gauw bevestigd. Want de roode soldaten namen heelemaal geen notitie van onze verschijning. In tegendeel, we werden gecommandeerd met al onze bagage naar het douanekantoor te gaan. Nu waren wij van meening, dat, waar wij toch kwamen als specialisten voor het doorvoeren van het vijfjarenplan, wij voor een douanecontrole niet in aanmerking kwamen. We lieten door onze vertrouwensman verklaren, dat wij weigerden onze bagage, die bovendien nog vrij groot was, daar naar toe te brengen. Na onderhandeling werd dan ook, voor een uitzondering, goedgevonden om in de trein te controleeren. Na dit kleine voorval vroeg ik aan een partijgenoot, wat hij van deze gebeurtenis dacht. Hij gaf te kennen dat dit toch nogal wat bureaucratisch was geweest. De volgende dag waren we in Moskou en werden met een autobus naar het "Grandhotel" gebracht. Hier had men een klein kamertje voor ons ingericht en kregen we middageten. Daarnaast was een groote zaal waar menschen bij muziek en wijn zaten te dineeren. Ik vroeg aan een Russisch kameraad, wat dat daar toch was. "Ja", kreeg ik ten antwoord, "dat is de ondergaande bourgeoisie..." Dat wist ik ook al weer.

Van Avonds ging de reis verder, en de andere morgen kwamen we op onze plaats van bestemming aan. Nadat we onze kamers hadden in orde gemaakt, moesten we de volgende dag met de tolk de fabriek in en werden we in de verschillende afdelingen geplaatst. De verhoudingen bij het werk met de Russische kameraden waren zoo goed als maar te denken valt. Ook onze woningen waren plezierig. In de fabriek zelf waren veel transparanten aangebracht met verschillende parolen, die tot doel hadden het tempo te versnellen, om de vijf jaar in vier op te knappen. Verder vondt men er lijsten met de onmogelijkste getallen. Ook heeft iedere afdeling een wandkrant, waarop zoo van allerlei mededeelingen worden gepubliceerd, deels van algemeene aard, deels ook van persoonlijke aangelegenheden (ja, zelfs slaapkamergeheimen). Ik heb deze instelling altijd als een spionage-centrale bekeken. Voor de Russische kameraden was het altijd een onplezierige geschiedenis, als ze zoo eens aan de muur bekritiseerd werden.

Een Russische fabriek wordt tegenwoordig uitsluitend geleid door de zoogenaamde "driehoek" (bedrijfscomitee, partijcomitee en de directie). De werktijd bedroeg in het begin 8 uur bij 4 dagen werken, tegenwoordig wordt er 5 dagen van 7 uur gewerkt. Wat er verdiend wordt is heel verschillend, omdat alles accoord werk is. Terwijl wij als buitenlanders 325 roebel per maand verdienden, krijgt een Rus in dezelfde branche 60-80 roebel, dat wil dus zeggen alleen de geschoolden krachten. De jongere kameraden verdienden 60-100 roebel. De vrouwen, die de zalen moesten schoonmaken en dergelijk werk, verdienden 40-60 roebel per maand; machine-arbeidsters 60-100 roebel; mannen, die machinewerk deden 80-150 roebel. De loonen werden uitbetaald op de 25e van elke maand met een voorschot, en op de 10e van de volgende maand werd er afgerekend. Nu is het vaak voorgekomen, dat op de vastgestelde termijn het geld niet ter plaatse was en de kameraden 5, 6, 7 ja zelfs 9 dagen moesten wachten voor ze hun geld kregen. Op mijn vragen aan Russische kameraden, waarom ze niet gingen klagen werd mij verzekerd: als iemand zich verzet, kan hij er op rekenen dat hij door de G. P. Oe uit zijn woning wordt afgehaald

Behalve de transparanten enz. zijn er nog meer middelen om de concurrentiestrijd tusschen de arbeiders te ontketenen, bijv. het aandrijven het premiestelsel. Het eerste noemt de Rus Oedarnik-brigade (stootbrigade). De stootbrigadier krijgt een zoogenaamde oedarnik-kaart, daarmee kan hij koopen in de cooperatie. Hij hoeft dan niet in de rij te staan en krijgt zijn waren nog aanzienlijk goedkoper, dan zijn kameraden die misschien al twee of drie uur gewacht hebben. Een premiestelsel is er ook. De beste arbeiders krijgen een premie in de vorm van verbruiksvoorwerpen, contant geld uitzending naar een sanatorium, en zoo meer. Bij het verdeelen van deze premies gaat het altijd zoo toe, dat de kameraad van het fabriekscomitee, die daarmee belast is, zich met de bazen van de verschillende afdelingen in verbinding stelt, en die doen dan voorstellen. Wat er bij die manier van premie-uitreiking voor de dag komt, zal ieder zich voor kunnen stellen. Want de volgende dag kan men opgewonden gesprekken hooren. In de loop van de tijd heeft de driehoek vastgesteld, dat dit soort voorrechten ook als geen resultaat afwerpen, en toen werd een rationalisatiebureau ingesteld. Dit had tot taak het bedrijf te rationaliseeren. Voor een deel is dit gelukt, maar een groot percentage mislukte. Want voor een modern bedrijf als bijv. Siemens, A.E.G. enz. zijn de voorwaarden gegeven door de moderne machines enz. Maar de Russische verhoudingen zijn heel anders. Als Rusland ook al moderne machines heeft, dan hoort er toch nog altijd een zekere ervaring toe om deze machines met voordeel te kunnen gebruiken. Ik heb meermalen waar kunnen nemen, dat de bedrijfsleiding machines kreeg, die ze niet bedrijf kon stellen. Maar naar haar meening zal Rusland in technisch opzicht de kapitalistische wereld zijn voorbijgestreefd, als het vijfjarenplan voltooid is.

Men moet weten, dat tegenwoordig in de Sovjet Unie het accord werk ingevoerd is. Zoo ziet men in de werkplaats hoe alles met het stophorloge wordt onderzocht. Zoo werd bijv. het stellen van geweerloopen, van 14 kopeken, waarbij tot 600 roebel per maand verdiend werd, tot 12 kopeken verlaagd. Deze arbeiders kwamen nu tot 500 roebel. De volgende verlagings kwam tot 8 kopeken, verdienste 400 roebel. Tegenwoordig is het drie kopeken en wordt er 200 roebel verdiend. Net zoo gaat het met alle andere dingen. Bij het maken van ladders wordt zelfs in 1/10 kopeke gerekend. Het gevolg is dat de arbeider aan geschoolde arbeid niet meer hoeft te denken. Men moet nu echter niet gaan denken, dat door elkaar bedragen als hier genoemd zijn, worden verdiend. Er zijn gevallen waarbij de arbeider bij accoordloon maar 60 roebel per maand verdient. Zijn de prijzen nu zoo laag dat het onmogelijk is het werk bij de berekende prijs uit te voeren, dan wordt de rekenmeester gehaald, en komt het vaak tot opgewonden tooneelen. Naast deze rationalisatie bestaat nog de zoogenaamde "Briez". Dit bureau heeft tot taak alle verbeteringen te onderzoeken. Heeft een kameraad de een of andere verbetering, dan moet hij een schets maken en reikt die met een beschrijving ervan bij het Briez in. Nadat deze is onderzocht krijgt de betrokken kameraad bericht of die goed of afgekeurd is. Ik kan wel zeggen dat 70 of 80% zonder enige nadere opgaaf van redenen worden afgekeurd. Maar aan de ander kant is het dikwijls opgevallen, dat op een dag dit of dat voorstel al in de fabriek al in bedrijf is genomen. Agegapt dus. Dikwijls is het voorgekomen, dat teekeningen, die

de kameraden met groote zorg in hun vrije tijd hadden vervaardigd, in het Briez zijn zoekgeraakt. Als men een voorstel tot verbetering inlevert, wordt er naar gevraagd of men partijgenoot is. Hiernaar richt zich in veel gevallen goed of afkeuring van het voorstel, en de hoogte van de premie. Ik wil nog opmerken dat de Russische arbeiders door de lage loonen gedwongen zijn overuren te maken, om op die manier ten minste een paar roebel meer te verdienen en zich zoo enkele levensmiddelen op de "markt" (vrije handel) te koopen.

Nu wat over het organisatorische en politieke werk in de fabrieken, dat ikzelf mee heb beleefd, omdat in de bolsjewistische pers veel wordt geschreven, dat niet met de werkelijkheid klopt. Zoo wordt bijv. aangekondigd, dat na de vrije dag een vergadering plaats vindt. Om nu te kunnen zeggen, dat de bedrijfsvergaderingen voor 100% bezocht worden heeft men waar de controle penningen in zijn, pas na afloop van de vergaderingen opengemaakt. Of men komt aan de fabriekspoort, maar wordt er niet uitgelaten doordat de poort van binnen door reeds soldaten wordt afgezet. men is dus gedwongen de vergadering af te wachten. In de regel komt het tot een stemming, die op de volgende manier plaats vindt: Een vertegenwoordiger van het partijcomitee leest de resolutie of het voorstel voor, wie ervoor is handopsteken. Niet altijd wordt gevraagd wie er tegen is. Gemiddeld stemmen 19 tot 15% er voor. De volgende dag hoort men zijn collega's kankeren. Ik vroeg meermalen: Maar waarom heb je er dan gisteren in de vergadering niet tegen gesproken of gestemd? Ja, kreeg ik dan ten antwoord, dat kan je niet doen, want dan ben je de sigaar. Iedereen zal wel kunnen begrijpen, hoe die kameraad dat bedoelt. Er zijn zoo van allerlei mooie middeljes, zooals afnemen van de oedarnik-kaart, of het slachtoffer krijgt werk, waarbij hij met de grootste inspanning eenvoudig niets kan verdienen, en zoo meer. Verder is er nog een andere inatelling: Als er een vergadering in het clubgebouw is, is daar in de regel een tooneelvoorstel aan verbonden. De tooneelspelers komen daarvoor extra uit Moskou over. Net zoo ziet het er uit met het intekenen op de industrieleeningen. Wee, hem, die niet intekent. Maar het heet, dat niemand mag worden gedwongen, want het is een "vrijwillige" intekening. Daar ik in de Unie in verschillende plaatsen kameraden kende, waarmee ik in briefwisseling stond, heb ik vast kunnen stellen, dat overal hetzelfde stelsel heerscht.

Nu wat over de levenswijze van de bevolking: Ieder arbeider, die in de fabriek of de collectieve werkt, krijgt een boekje, waarop hij zijn levensmiddelen of gebruiksvoorwerpen in de cooperatie, die bij zijn bedrijf hoort kan koopen. Wij buitenlanders hadden een eigen loket, en evenzoo de ingenieurs, komsomolsen, GPOe, en de oedarniks. Dus zes verschillende manieren van verkoopen. Zoo mocht de ene groep niet koopen aan het loket van de andere. Hoewel er altijd gesproken wordt over één arbeidersklasse... Bij deze manier van indeelen is de Russische arbeider er het slechts aan toe, omdat hij in zijn cooperatie het minste krijgt. De buitenlandse ingenieur krijgt de "grootste norm", de buitenlandsche arbeider de "kleine", dat wil zeggen: groote norm - 3 K.G. boter per maand,

kleine norm 1 KG en zoo ook met alle andere producten. Voor de Russische arbeider is maar 200 gram boter beschikbaar - als die heelemaal al voorhanden is. Ik stelde een keer de vraag hoe het komt, dat de ingenieurs de groote norm krijgen, en de arbeiders niet. De ingenieur telt als specialist en de arbeider niet. Naar mijn opvatting heeft dat met communisme heel weinig te maken. Aan de andere kant ziet men, hoe de Russische arbeider zijn leven slijt bij droog brood en heet suikerwater.

Als het bekend wordt dat in de cooperatie schoenen of zoollets zijn aangekomen, dan kan men zien dat honderden menschen in de rij gaan staan om deze keer tenminste wat te krijgen. Wie daar bij is kan dus op een paar uur rekenen. Heeft een arbeider door begunstiging een oedarnik-kaart, dan hoeft hij niet achteraan te gaan staan, maar heeft het recht dadelijk bediend te worden. Hij betaalt voor een paar schoenen 9 roebel. Zijn kameraden, die geen kaart hebben, moesten voor dezelfde schoenen 25 roebel betalen. En dikwijls komt het voor, dat de Russische arbeider door geldgebrek varen, die schaars zijn niet kan kopen. Verder kamaraad de directeur bevoond met vrouw en hond een groote driekamer woning, en de arbeider staat gemiddeld voor zijn geheele gezin een kamer ter beschikking. De roode directeur verwoont geen huur, de arbeider moet zwaar betalen. De directeur betreft zijn levensmiddelen van de cooperatie voor de buitenlanders in Moskou. Hier zou men kunnen zeggen geen spoor van communisme... Maar de arbeider moet ontberen en volhouden... Wat zou bijv. de arbeiderspers zeggen, als de fabrieken als A. E. G. enz. op de betaaldag geen geld beschikbaar hebben en een dag later betalen. In de laatste tijd werd bij ons in de regel pas 7 tot 9 dagen later uitbetaald. Ook hier mag de Russische arbeider niet morren, of hij kan er op rekenen, dat hij dezelfde dag door de G. P. O. aan huis wordt afgehaald.

Zelfs onder mijn eigen landgenooten werden deze methoden grootendeels goedgevonden, omdat ook zij, doodat ze tot de partij behoorden, de discipline moesten bewaren.

Ik zou nu meten wel bij de laatsten willen blijven, omdat juist Duitsche kameraden de raarste streken uithaalden, die er stellig niet toe hebben bijgedragen om het communisme te verwezenlijken. Zonderling genoeg kwamen deze verschijnselen, overal waar meer Duitschers bij elkaar waren, te voorschijn. Van de ongeveer 50 buitenlandsche arbeiders (Duitschers en Oostenrijkers) waren 4 kameraden al met het partijlidmaatschapboekje in hun zak naar Rusland gekomen. In plaats nu dat deze partijgenooten zich in de Russische partij lieten opnemen, werd een zoogenaamde Duitse cel in het leven geroepen. In de lopp van de tijd groeide deze cel tot zoowat 18 kameraden en 4 jongeren, die een cel van komsomolsen oprichtten. Dit apparaat wilde nu over het welzijn van alle Duitse groepen gaan beschikken, wat natuurlijk op sterk verzet stuitte. Het is zoo ver gegaan, dat partijgenooten zich zoo uitlieten: "Jullie schiet ik neer als een dolle hond".

Het is weezinwekkend al het "culturele" werk van deze fractiegenooten te schilderen. Alleen een ding wil ik naar voren brengen: Over deze Kriem-fractie viel vast te stellen, dat een groot deel in Duitschland met voorliefde in burgerlijke organisaties had rondgebuiteld of zich

mee had bemoeid. Maar in Rusland was het eerste, zoo gaur mogelijk in de partij. Het kwam zoo ver, dat we in twee kampen tegenover elkaar stonden. Op een dag diende de cel zich aan bij de directie en vroeg om een Duitse bedrijfsraad, wat ook werd toegestaan. Het kiezen van deze bedrijfsraad maakte de klik van deze Kriem-fractie onder elkaar uit. De Russische kameraden konden nu niet begrijpen, waarom de Duitschers een "autonome republiek" wilden. Wel konden ze het eens zijn met een vertegenwoordiging in het fabriekscomitee. Waardoor heeft zich nu het praktisch werk van de Duitse bedrijfsraad gekenmerkt? Het eerste werk was, dat een lid van de bedrijfsraad, een kamaraad Ulbrich, een kamaraad, die met met deze rommel niet eens was met een pak slaag bedreigde, zoodat de kamaraad zich bij de bedrijfsleiding ging beklagen; het gevolg was, dat die kam. U. een terechtwijzing kreeg. Maar daar de overmoed van de bedrijfsraad steeds sterker vormen aannam, sloten alle kameraden, die niet aan deze zwendel meededen, zich aanneen en gingen klagen bij de arbeiders-boeren- en controle-inspectie. Eenige dagen later werd dan ook van deze kant ingegrepen, en de Duitse bedrijfsraad werd opgeheven. Nu kon je lange gezichten zien. Uit woede over deze maatregel werd met de gemeenste middelen tegen die kameraden opgetreden, die niet in de partij zaten. Ze waren zelfs niet bang voor knokpartijen. Dit noemen de partijleden "politiek scholingswerk"... Dit klopt in ieder geval met de gewoonten van de K. P. D. van tegenwoordig: waar de geest te kort schiet wordt met krachtmiddelen gewerkt. Ook was het aan de orde van de dag bij alle mogelijke instanties de gemeenste leugens over niet-leden te vertellen. Al deze knoeierijen werden door de Russen gedekt, dat wil zeggen, er was geen instelling te vinden, die wou ingrijpen om dit te veranderen.

Om nu een kijk te geven op de woontobstanden wil ik direct met de huur beginnen. Zoo werd bijv. begin 1931 voor een 3-kamerwoning ongeveer 60 roebel, voor 2 kamers ongeveer 35-40 roebel en voor een kamer 18-20 roebel betaald. Tegenwoordig kosten dezelfde woningen 130, 100 en 70 roebel, ofschoon het loon in het algemeen nog hetzelfde is. Al meldt de KPD-pers dan ook (zie: Welt am Abend, 26. 9. 31), dat de loonen tot met 100% omhoog gegaan zijn. Dit bericht is een van de vele leugens, waarmee de arbeiders voor Rusland warm gemaakt moeten worden. Wel moet ik zeggen, dat bij deze huurverwarming, licht en water zijn inbegrepen. Maar dat verandert niets aan het feit, dat de huren binnen een jaar tijd met 100% omhoog zijn gegaan. Daarentegen woonden in ons huis twee directeurs, ieder met een groote 3-kamer woning, vrij van huur. De Russische arbeider moet zich tevreden stellen met een kamer, dikwijls heeft hij nog behalve zijn gezin zijn ouders bij zich inwonen. Ik leerde een kamaraad kennen, die 5 kinderen had. Hij had in zijn kamer een bed, waarin hij sliep met de kleinste (1 maanden oud) en zijn vrouw moest met de vier andere kinderen op de grond slapen. Zulke gevallen zijn geen uitzondering.

Ook weet ik een geval, dat een jong kameraad (17 jaar) 2 maanden lang in de fabriek heeft geslapen onder een werkbank. Toen ik hierover ging klagen bij het fabriekscomitee, werd de jongen een plaats in het communitiehuis toegewezen.

Tengevolge van de noodtoestand, waar de Russen zich in bevinden, werden we dikwijls gevraagd, uit onze cooperatie wat levensmiddelen of andere waren mee te brengen. Het was aan buitenlanders streng verboden iets aan de Russische kameraden af te staan. De Rus, een hartstochtelijk rooker, kreeg de laatste tijd 8 doosjes cigarettens per maand. Dit was lang niet genoeg en uit solidariteit gaf ik wel eens wat uit mijn eigen voorraad. Ook hier had men met de mulcommunisten menige strijd uit te vechten. We hebben zelfs beleefd, dat de commissie van de cooperatie aan een Russische vrouw, die met een Duitsch kameraad in diens woning met 3 kinderen samenleefde, geen waren meer wilde verkoopen, omdat die twee niet getrouwd waren. Aan de andere kant woonden twee Duitse partijgenooten met vrouwen uit Duitschland ongetrouwd samen, maar dat was natuurlijk heel wat anders. Men schaamde zich niet aan de eene kant de beste happen voor de Russische kameraden weg te spappen, aan de andere kant wilde men zelfs kleine Russische kinderen geen stuk brood geven. Zoo ziet de zoogensamde "Duitsche cultuur" er uit. Door al zulk gedoe kwam het meoer van, dat en groot deel van de eerlijke kameraden hun koffer paktten en naar Duitschland terugkeerden. Zoo ging dus dit huishouden op zijn eind loopen. Het dolste wat de Russen uithaalden, was, dat van 1 Februari 1932 af de prijzen der levensmiddelen en van alle andere producten soms tot met meer dan 100% verhoogd werden. Ik heb meermalen geprobeerd na te gaan waar deze maatregel noodig voor was, maar het is me niet gelukt. Ik sprak er over met mijn Russische kameraden, die evenzo door de verhoging der prijzen werden getroffen, hoe ze daarover dachten. Zij zijn van meening dat Stalin met al zijn methoden de Sovjet-Unie de nek breekt.

Ik had dit heele bedrog nu langzamerhand 10 maanden meebeleefd, en besloot mijn zaken ook maar in te pakken, hoewel ik in Duitschland geen huis en geen werk had. Maar ik zei tegenmezelf: een stuk droog brood, zure augurken en een glas thee, en aardappels in reuzel gebakken, kan ik nog alle dagen krijgen. Zoo diende ik mijn ontslag in en met mij nog 7 kameraden. Toen de directie daar kennis wankreeg belde men Moskou op, en er kwamen twee kameraden om naarde oorzaak van ons besluit te informeerren. Men beloofde met alle stelligheid er wat aan te verhelpen, zocals met verhoging van huur, betere verzorging met levensmiddelen enz. We bleven echter bij ons besluit, en reisden 23-2 naar Moskou, waar men ons tien volle dagen van het kastje naar de muur stuurde. Men maakte het ons zoo lastig, dat wij er wanhopig bij konden worden. Zoo had men geen onderdak voor ons, we moesten maar zien waar we bleven. Toen ik uit onze stad wegreilde, had ik zoowat 700 roebel op zak. Toen we de laatste avond onze bagage aan wilden geven, had ik nog 80 roebel te kort en als aan in Moskou werkend kameraad dat bedrag niet voor me had betaald, had ik mijn bagage niet mee kunnen nemen. Als belooning dat we een en een kwart jaar

actief aan de opbouw hadden meegholpen, gaf men ons aan de grens. TIEN Mark... Het zou te vergaan om de bureaucratie van de Russen te schilderen. Een ding kan ik alleen iedereen aanraden: als een kameraad van hier naar de Unie rijst om te werken, dan moet hij zich iedere belofte en iedere overeenkomst op schrift te laten geven, anders komt hij van het begin af aan bedrogen uit. Tegenwoordig moet ik iedereen afraden, om bij een contract voor vijftig roebel per maand - want meer krijgt de prolet nabe naar de Sovjet-Unie te reizen. Want hij moet het reisgeld tot aan de grens opbrengen, ook moet hij van de grens tot aan de plaats van bestemming zelf betalen. Het is in ieder geval niet communistisch, dat de Russische regering de noodtoestand van de buitenlandsche proleten zoo misbruikt, aan de andere kant krijgen de ingenieurs hun salaris grootendeels in valuta uitbetaald, daarentegen krijgt de arbeider, zelfs in de meest dringende gevallen geen pfennig. De arbeiders worden niet eens elementaire leerboekjes voor zelfonderricht ~~gegeven~~ in zijn beroep gegeven, de ingenieurs wel.

N a alles wat we in 15 maanden hebben gezien en beleefd, komt men tot de overtuiging, dat het onmogelijk is in een hand het socialisme te verwezenlijken. Daarbij komt nog de instelling van de C.P.R., die zich alleen het recht aanmatigt met het brutaalste geweld te regeren, want het is streng verboden, dat ergens een andere politieke meening naar voren komt. Ondanks alles wat ik heb beleefd, zal ik voor het ware communisme verder strijden, en niet, zocals men ons in Rusland verweet, naar het fascisme overloopen. Maar er zullen velen zijn, die door het gedrag der Bolsjewiki in de de armen van het fascisme worden gedreven. In ieder geval is het een feit, dat kan ook de "Rote Fahne" niet weerleggen, dat in de Sovjet-Unie van socialisme geen sprake kan zijn. Wel heeft zich een staatskapitalisme ontwikkeld, en dat is naar mijn meening nog veel gevaarlijker en brutaler dan het privaat-kapitalisme.

AAN ONZE GEESTVERWANTEN.

Onze landelijke bijeenkomst op 9 April heeft zich bezig gehouden met de kwestie van de financieele steun bij loonbewegingen. Vastgesteld werd dat van steun aan eenigerlei vakbeweging geen sprake kan zijn. Onstaan in de strijd echter groepen, die de strijd los van de vakbeweging willen voeren, dan dienen deze echter door ons gesteund te worden, om ze uit de greep van de vakbeweging te kunnen houden. Deze tendenzen tot zelfstandige strijd zullen zich uit de aard der zaak het eerst in de comitee's der ongeorganiseerden openbaren. Maar toch behoeft een comitee van ongeorganiseerden niet uitdrukking van zelfstandige bevrijdingstendenzen te zijn, omdat de praktijk laat zien, dat ze zich soms enkel en allen formeeren, om zich geldelijke steun te verzekeren, zij het met of zonder de vakbonden, in dat geval treden nog geen nieuwe ontwikkelingstendenzen naar voren en zijn in deze comitee's dus geen hogere vormen van strijd te zien. We steunene deze daarom net zoo min als de vakbeweging.

... Dit was de stellingname in het algemeen. Naar aanleiding van het jongste textielconflict werd er echter op gewezen, dat verschillende arbeiders door hun strijd tegen de vakbonzen door de besturen geroueerd werden en nu nog zonder eenige steun buiten het bedrijf staan. Deze arbeiders hebben in dit conflict gedaan wat ze konden, ze deden hun proletarische plicht. Laten onze geestverwanten in deze daarom ook hun plicht kennen, door deze slachtoffers te steunen. Stuur ons wettelijk een bijdrage met de bemerking Voor Twente, opdat deze makkers in ieder geval niets krijgen. G.I.C.

Sprekende over de O.S.P. zeide Seegers (O.P.H.) op een openbare vergadering te Bussum op 15 April j.l. "ER IS GEEN PLAATS TUSSEN DE S.D.A.P. EN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ", wat uitkomt, want ze staan schouder aan schouder...

... (faded text) ...

P.I.C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEUSEN
TRANSVAALSTRAAT 1266
A'DAM, GEM. DIJK C 2222

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis bezorgd.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het proletariaat... De vreesde verarming... De groepen van Internationale Communisten... ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Vijfde jaargang
Maj 1932
No. 7.
No. 1.

OVER HET VRAAGSTUK VAN DE PARTIJEN.

*I. De partij als kerntroep.

Onder de groepen die de Radenorganisatie beschouwen als het orgaan der arbeidersklasse voor de proletarische revolutie, en de strijdwijze van het parlementarisme en de vakbeweging voor verouderd en ondoelmatig houden, bestaan nog belangrijke verschillen, in de eerste plaats wat de partijvraag betreft.

Bij een uiteenzetting hierover heeft het geen zin de een of de andere richting als een groepje van geen betekenis te kwalificeren. Wij weten hoe vaak bewegingen, die begonnen als onbetekenende groepen de tijd in overeenstemming waren. Het gaat er hier dus om de principes te onderzoeken, en niet om de vraag of de vertegenwoordigers talrijk zijn of niet.

Het is echter eerst nodig vast te stellen wat men verstaan moet onder partij. De eigenlijke oude partijen, (S.D.A.P. en ook C.P.D. zijn politieke partijen, die zich vooral met parlementaire actie bezighouden, volgens hun program willen zij als partij de politieke macht veroveren, maar om dan in de plaats van de andere burgerlijke partijen, door middel van het staatsapparaat te regeren. De politiek parlementaire actie vormt het middelpunt van de andere actie is daaraan neven- of ondergeschikt. Dit alles valt weg voor de revolutionaire partijen, (Social de K.A.P. in Duitsland), die van het parlementarisme niets willen weten. Het dan overblijft is dit: avontuurlijke partijen hun bepaalde principes, hun program en hun doel hadden, willen zij, van bepaalde principes en grondstellingen uitgaande de klassenstrijd van het proletariaat voor het communisme leiden, of bevorderen. Een geachtte partij kan dus alleen maar een kerngroep zijn, niet de arbeidersklasse zelf; zij kan slechts die elementen bevatten, voor wie de principes vast overtuigingen zijn, die